

Chỉ cơn mưa có lỗi

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Tháng năm không ở lại”)

Chỉ tại cơn mưa, Duy không có lỗi...

Những buổi chiều không người

Có cảm giác như những câu chữ trước mặt Duy bắt đầu rung rung lên và sau đó nhảy múa tự do. Duy dụi dụi mắt rồi vươn vai, dựa người hết cỡ ra phía sau, dồn toàn bộ trọng lượng của một cơ thể 60kg vào lưng ghế còn mới coóng. Không gian tĩnh mịch, chỉ còn tiếng của chiếc máy lạnh đời cũ mèm đang phả hơi rò rò, và tiếng đồng hồ tích tắc gõ nhịp. Nheo mắt ngược lên, còn vài phút nữa là 9 giờ tối. Duy quyết định ngừng viết, bấm “Shut down” rồi gập màn hình laptop, nói thầm “Vây là đã đủ cho ngày hôm nay!”

Tắt điện, tắt máy lạnh, khóa cửa phòng phóng viên, Duy lững thững bước từng bậc tam cấp xuống khu vực để xe trong cái tòa nhà tối om và yên lặng như tờ. Tòa soạn giờ chỉ còn mình Duy và chú bảo vệ, khi vô tình phát hiện ra điều này, tự nhiên trong lòng Duy thấy vui vui hay sao đó không biết nữa...

Vừa ra trường đã được nhận về làm việc tại một tòa soạn báo nhỏ, Duy tự cho phép mình có chút gì đó đáng để tự hào. Công việc không quá cao siêu, mức lương trung bình, lại trái ngành học, nhưng chí ít Duy không phải đóng bộ trong những trang phục công sở gò bó, không phải đứng 8 giờ sáng quẹt thẻ vào công ty, đứng 5 giờ chiều quẹt thẻ về nhà. Chí ít Duy thấy mình đủ dũng cảm để từ chối lời mời hấp dẫn: “Cứ về làm công ty của bố” và quyết tâm tự lập. Chí ít Duy cũng được sống đúng với cá tính và niềm đam mê còn con của mình. Những ngày đầu về nhận nhiệm vụ ở tòa soạn, Duy dốc hết sức mình vào công việc, hôm nào cũng rời tòa soạn thật trễ với mớ câu chữ còn dang dở và mấy ý tưởng đang ngổn ngang trong đầu...

Dắt xe xuống phố, Sài Gòn buổi tối vẫn còn cảm giác oi nồng đặc trưng và không khí như khô đi, ngọt ngọt hơn vì khói than bốc lên từ mấy chiếc xe hồ lô nướng. Duy dong xe thẳng đến Hồ Con Rùa, dựng xe bên vệ đường. Nhẹ

nhàng tháo giày, khẽ nhắm mắt, Duy khua khua chân xuống mặt nước. Nước ấm ấm vì tích tụ nhiệt lượng của cả một ngày hè nắng cháy, Duy cứ tưởng tượng mình đang ngồi trên mỏm đá cạnh một con suối nước nóng đang chảy róc rách. Tiếng nhạc Take That từng bừng trong 2 tai phone, văng lại tiếng trò chuyện râm ran của những đám bạn trẻ quây quần quanh Hồ Con Rùa. Thư giãn và bình yên hoàn toàn.

Như một thói quen

Điện thoại rung lên lần thứ n, 8 tin nhắn và vài cuộc gọi nhỡ. Những tin nhắn kiểu như: “Duy đâu rồi”, “Duy về nhà chưa”, “Nhớ ăn tối nhé” “Nhớ Duy” “Duy ơi”...

Là An, bạn gái Duy. Duy trả lời ngắn gọn: “Duy mới đi làm về, hơi mệt một chút”. Như một thói quen.

Từ lúc đi làm chính thức, những buổi tối của Duy vẫn thường như thế. Từ tòa soạn trở về, dạo phố, ngắm nghía Sài Gòn, thư giãn một mình, rồi trước khi về nhà sẽ tạt qua hẻm nhà An thăm bạn gái một chút. Cuộc gặp gỡ ngắn ngủi và những câu đối thoại đơn giản: “Nhớ ăn đúng giờ nha” “Đừng làm việc quá sức...” “Duy càng ngày càng gầy đi đấy...” Duy nghe hoài đến quen, đến nỗi chỉ cần nghe câu đầu tiên Duy sẽ biết luôn câu tiếp theo An sẽ dặn dò là gì.

Một buổi sáng ở tòa soạn, anh bạn chợt nhận ra đã từ lâu nhịp điệu cuộc sống và công việc đều đều như thế. Duy có cảm giác như đang sợ mình bị cũ kĩ đi. Anh bạn đứng dậy chạy vội ra cửa, không quên thò đầu vào phòng chị sếp khó tính: “Chị cho em đi thực tế lấy tin”

Guitar ngày mưa

Và “thực tế” của việc “lấy tin” là Duy chạy thẳng ra ngồi một góc công viên với cốc cà phê sữa đá. Đối diện là một cô gái lạ lùng đang ngồi ôm guitar hát nghêu ngao. Tóc tím, hơi xoăn một bên mái, áo rộng thùng thình, quần đỏ và giày boots cao. “Gout ăn mặc lạ lùng” Duy nghĩ thầm. Anh bạn mở lời trước: “Chào bạn, tớ là Duy”. Cô gái cười: “Cậu muốn nghe bài gì?”. Duy đơ người vì câu trả lời không mấy ăn nhập. Cô bạn không nói bắt đầu rải phím rồi ca lên một giai điệu cũ: “Điều hoang đường nhất, là tình yêu em dành cho anh...” Rồi Duy cũng khe khẽ hát theo.

Một mối quan hệ bắt đầu, và cách bắt đầu ấy quá ấn tượng, ấn tượng như thế gout ăn mặc lạ lùng của cô gái chưa biết tên. Duy bắt đầu kể về công việc mới, về những người hay ho mà Duy gặp trên đường tác nghiệp. Cô gái tròn xoe mắt lắng nghe rồi đáp trả bằng những câu chuyện trong phòng tập hát, những giờ luyện thanh, những đêm biểu diễn ở phòng trà. Những câu chuyện thú vị tiếp nối, miên man, bất tận.

Trời đột ngột nổi gió, cuốn theo lá rụng rào rào, mặt đất dậy lên mùi ngai ngái khó chịu. Vài giọt, lộp độp, cuối cùng là một cơn mưa tầm tã dội xuống. Duy nhanh tay cởi ngay áo khoác để che mưa cho cô bạn mới quen. Mưa chỉ một chút đã tạnh, nhưng cả hai ướt sũng. Duy thở dồn dập, cô gái vẫn không nói gì, chỉ khẽ nhắm mắt... Sét không nổ đánh trúng hai bạn trẻ, nhưng như có luồng điện chạy qua khi đôi môi chạm nhau giữa công viên vắng người.

Chỉ cơn mưa có lỗi

Và chỉ có hàng cây mới biết, này giờ An đứng ngay góc công viên, đầu trần, nhìn Duy và cô gái lạ từ lúc họ bắt đầu trò chuyện cho đến khi trời tạnh mưa. An lặng lẽ đạp xe ra về, mặc kệ Sài Gòn cứ nắng nắng, mưa mưa bất chợt. Tối đó, điện thoại Duy có một tin nhắn dài dòng và có cấu trúc không quen thuộc: “Chiều nay An vô tình thấy Duy. Chỉ vì thấy trời mưa và biết ngay Duy chả bao giờ cẩn thận đem áo mưa phòng hờ. An chỉ định đem tới tòa soạn gửi chú bảo vệ, nhưng đi ngang công viên và thấy một dáng người quá thân quen....”

Duy bí từ, không biết nói gì. Những rung động và cảm giác hồi hộp, phiêu lưu trước cô gái lạ lúc chiều đã tắt ngấm. Trong Duy giờ chỉ còn cảm giác tội lỗi và dằn vặt. “Duy xin lỗi”

An nhẹ nhàng: “Chỉ tại cơn mưa, Duy không có lỗi...”

Duy không nhắn tin nổi nữa rồi. Anh bạn đứng phóc dậy, phóng xe qua con hẻm quen...

Những cảm xúc nhất thời rồi sẽ qua mau, chỉ có những điều bình dị, thân quen nhất sẽ ở lại. Tháng Tư, Sài Gòn bắt đầu mưa mưa. Và An ơi, anh yêu em nhiều lắm!